

Gaar, at i Landkommunerne havde de bedrestillede sørget for selv at indkøbe Brænde og Tørv, og at Kommunerne der havde ordnet Brændselsspørgsmaalet for de mindre velstillede. Det er imidlertid ikke helt rigtigt. Navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Betalingen har adskillige Landkommuner ikke endnu ordnet dette Spørgsmaal. Paa den anden Side er der enkelte Landkommuner, som har reguleret Prisen ogsaa for Brændsel. Jeg nævnede i min Tale under Finanslovdebatten en enkelt Landkommune, som havde bestemt, at der skulde betales 5 Kr. pr. Husstand til Brændsel i 5 Maaneder, og der er enkelte andre Landkommuner, som siden den Tid har gennemført noget tilsvarende. Jeg tænker navnlig paa et Par enkelte Kommuner paa Langeland, der i den sidste Tid har gennemført Foranstaltninger efter Dyrtidslovens § 2. Den ene af disse har ogsaa vedtaget at betale et Beløb af 2 Kr. pr. Rummeter Brænde pr. Husstand indtil 4 Rummeter. Denne Kommune har altsaa ordnet Brændselsspørgsmaalet paa en saadan Maade, at man ogsaa her vil anvende Dyrtidslovens § 2. Den har altsaa anset det for at være nødvendigt at komme ikke alene fattige Mennesker til Hjælp, men ogsaa Middelstanden. Den anden Kommune har gennemført lignende Foranstaltninger med Undtagelse af Brændselsspørgsmaalet, Foranstaltninger, der ogsaa kommer alle til gode, endog den Greve, der er bosiddende i Kommunen.

Naar det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) i Gaar sagde, at det ligefrem var at opfordre Kommunerne til at sætte sig hen og spekulere nye Ting ud, som man kunde prisregulere, selv hvor Brændselsspørgsmaalet er ordnet for denne Vinter, skal jeg dertil sige, at der er i Virkeligheden nok, der ligger lige for. Man behøver, som ogsaa nævnt af Ministeren, ikke at spekulere særligt over, hvor man skal hjælpe. Under Behandlingen af Smørloven udtalte mit Partis Ordfører, at selv om Prisen paa Smør blev sat ned til 1 Kr. 60 Øre, vilde det dog være nødvendigt for Kommunerne at regulere Prisen endnu længere ned. For de ærede Medlemmer, der ikke forstaar, at Kommunerne maa foretage en yderligere Prisregulering, skal jeg nævne tre Omraader, hvor jeg synes, at Forholdene opfordrer til at træffe saadanne Foranstaltninger. Det drejer sig om saa vigtige Næringsmidler som Smør, Brød og Sukker. Hvis man f. Eks. i en Kommune med 1,000 Indbyggere vil reducere Prisen paa Smør med 60 Øre pr. Halv-

kilo, for Brød med 42 Øre pr. 4 kg og paa Sukker med 5 Øre pr. Halvkilo, vilde det i 4 Maaneder blive saadant noget som 9 Kr. pr. Indbygger. De 9 Kr., som man ikke har anvendt til at regulere Prisen paa Brændsel, vil man da kunne anvende paa disse vigtige Omraader. Tænker man sig, som sagt, en Kommune paa 1,000 Indbyggere, vil det sige, at man med den foreslaede Smørrationering skal have 250 kg om Ugen, og reduceres Prisen med 60 Øre pr. Halvkilo, bliver det 300 Kr. Den samme Kommune vil faa Brug for 2,000 kg Brød. Reduceres deres Pris med 42 Øre pr. 4 kg, bliver det 210 Kr. Efter Sukkerrationeringen vil der blive Brug for 500 kg Sukker, og hvis Prisen reduceres med 5 Øre pr. Halvkilo, bliver det 50 Kr. Det bliver i alt 560 Kr. om Ugen, 2,240 Kr. pr. Maaned og 8,960 Kr. i 4. Maaneder eller rundt regnet 9 Kr. pr. Indbygger. Det vil det koste at regulere Prisen paa disse Varer. Deraf skal Kommunen altsaa betale de 3,000 Kr., medens Staten betaler de 6,000 Kr. Det er dog vist noget, som enhver Kommune vil være i Stand til, og det vil blive en overordentlig god Hjælp. Det vil blive en rationel Hjælp og en Foranstaltning, der vil bevirke, at Dyrtidslovens § 2 bliver mere og andet end et dødt Bogstav.

Hauge: Jeg ønsker først at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup). Han begyndte sit Foredrag i Dag med at sige, at de Bemærkninger, jeg fremkom med i Gaar om det foreliggende Lovforslags § 2, ikke holdt Stik. Saa vidt jeg forstaar det ærede Medlems Tale i Dag, har det ærede Medlem den Opfattelse, at en Kommune, der har et Underskud paa et Gas- eller Elektricitetsværk, vil kunne faa dette Underskud dækket ved at skyde sig ind under Bestemmelsen i § 2, og paa den Maade faa $\frac{1}{3}$ af Underskuddet dækket ved et Statstilskud i Henhold til Dyrtidslovens § 2. Jeg antager bestemt, at noget saadant ikke kan finde Sted. Jeg kan ikke tænke mig, at en Kommune efter det foreliggende Lovforslag skulde kunne faa det Underskud, stort eller lille, som den har paa Grund af Omstændighederne, dækket i Henhold til § 2. Der staar i § 2, at „til de Foranstaltninger, som Kommunen er berettiget til at træffe i Henhold til Dyrtidsloven af 1916, henregnes ogsaa Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler“. Men Indenrigsministerens Samtykke skal indhentes i hvert enkelt Tilfælde, og jeg maa mene, at hvor der ikke ligefrem foreligger en Beslutning om at træffe en